

LBRIS

We know
books

**MICHAEL
McDOWELL**

**BLACK
WATER**

CASA

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Blackwater III: The House

Michael McDowell

Copyright © 1983 Michael McDowell

Toate drepturile rezervate

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu The Otte Company,
prin intermediul Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA).

Imagine copertă: Trevillion Images

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Blackwater III: Casa

Michael McDowell

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCDOWELL, MICHAEL

Blackwater / Michael McDowell; trad. din lb. engleză
și note: Dana-Ligia Ilin. - București: Litera, 2025
6 vol.

ISBN 978-630-342-355-5

Vol. 3: Casa. - 2025. - ISBN 978-630-355-657-4

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

MIRIAM ȘI FRANCES

Frances și Miriam Caskey erau surori născute la doar un an una de alta. Locuiau în case învecinate, aflate la numai câteva zeci de metri. Și totuși, gospodăriile lor aveau atât de puțin de-a face una cu alta, încât când se întâlneau - în rarele ocazii ale vreunei ceremonii în familia Caskey -, surorile erau sfioase și neîncrezătoare.

Cu toate că Miriam era mai mare doar cu vreo douăsprezece luni, ca maturitate părea că o despart de sora sa câțiva ani. Crescută de bunică, Mary-Love Caskey, și mătușa Sister Haskew, până când Sister și soțul ei s-au mutat, Miriam fusese giugiulită și drăgălită, și răzgâia-tă în fiecare clipă din cei șapte ani ai săi. Acest răsfăț devenise și mai puternic după 1926, când Sister, dezgustată peste poate, în cele din urmă, de veșnicul amestec al mamei în viața ei, și-a convins soțul să se mute în Mississippi. Mary-Love și Miriam au fost lăsate singure în

casa lor haotică și își erau una alteia companie și alinare. Se spunea de obicei în Perdido că Miriam e bucățică ruptă din Mary-Love și nu seamănă nici un pic cu mama sa, care locuia alături și o vedea pe Miriam mai rar decât își vedea coaforul.

Miriam, ca toți din neamul Caskey, era suplă și înaltă, și Mary-Love avea grijă să fie întotdeauna îmbrăcată cu cele mai frumoase haine pentru copii. Miriam era un copil ordonat și mofturos; vorbea aproape fără oprire, dar niciodată prea tare. Conversația ei se îndrepta în cea mai mare parte spre ce lucruri văzuse la alții, ce lucruri căpătase ea de curând, la ce lucruri mai râvnea. Miriam avea camera sa, cu mobilier cumpărat anume pentru ea. Alesese ea însăși micul birou cu rulou din expoziția unui magazin de mobilă din Mobile. Îi plăcuse mulțimea lui de sertărașe. Acum fiecare sertăraș era umplut: nasturi, dantele, bijuterii ieftine, creioane, cățeluși de porțelan, paiete, panglici, bucăți de hârtie colorată și alte astfel de resturi drăguțe care puteau fi culese într-o gospodărie bogată în bunuri lumești. Miriam petrecea ore în șir căutând liniștită printre obiectele astea, le aranja altfel, le îngrămădea, le număra, le scria într-un registru ordonat și uneltea să facă rost de mai multe.

Totuși, bunurile care îi ofereau lui Miriam Caskey cea mai mare plăcere erau cele pe care n-avea voie să le țină în camera sa. Erau diamantele și smaraldele, și perlele pe care bunica i le dăruia de Crăciun, de ziua ei și în unele zile, altfel obișnuite, dintre sărbători, și pe care le ascundea apoi într-un seif din Mobile.

- Ești prea tânără ca să ții la tine bijuteriile astea, îi spunea Mary-Love nepoatei iubite, dar să nu uiți că sunt ale tale.

Miriam avea o idee confuză despre maturitate și nu era sigură că va atinge vreodată starea aceea ridicată în slăvi. Chiar dacă nu putea să fie sigură că îi vor fi înmânate vreodată acele bijuterii, pentru ea n-avea nici o importanță. Gândul la ele, în seiful acela îndepărtat, încuiat, tăcut din Mobile îi venea în minte în fiecare seară înainte să adoarmă, și părea că aproape compensează cântecul de leagăn pe care mama sa adevărată n-avea să i-l cânte niciodată.

Frances Caskey era cu totul altfel. În vreme ce Miriam era energică și viguroasă, și plină de o încordare nervoasă sprintenă, trupul și sănătatea lui Frances păreau foarte fragile. Frances răcea și făcea febră cu o ușurință îngrozitoare; se pomenea cu alergii și scurte boli nediagnosticate cu ușurința cu care alții copii își juleau genunchii. În general, era sfioasă, și nu i-ar fi

trecut prin cap că are dreptul să fie invidioasă pe sora sa ori pe lucrurile pe care le avea ea mai mult decât i-ar fi trecut prin cap că are dreptul să se declare Regina Tuturor Americilor.

Frances petrecea fiecare zi cu Zaddie Sapp, cărând și aducând cu sfială lucruri în bucătărie, sau ținându-se după Zaddie prin casă, așezată în liniște într-un colț, cu picioarele ridicate cu grijă de pe podea, în vreme ce Zaddie mătura, ștergea praful și lustruia. Frances era cuminte, niciodată prostdispusă, răbdătoare când era bolnavă, dispusă – chiar nerăbdătoare – să facă orice i se cerea. Era atât de retrasă, încât bunica sa – în rarele ocazii în care Mary-Love o vedea – o zgâlțâia de umeri și striga:

– Fii mai cu vlagă, copilă! Unde ți-i curajul? Te porți ca și cum cineva ar pândi după ușă să sară și să te înșface!

În fiecare dimineață a zilelor de lucru, Frances se furișă afară pe veranda din față, la etaj, și o privea pe furiș pe sora sa care pleca la școală. Miriam, întotdeauna cu rochiță proaspăt apretată și pantofi frumos lustruiți, ieșea cu cărțile ei și se așeza cu grijă pe bancheta din spate a Packardului. Mary-Love ieșea pe verandă și striga:

– Bray, vino s-o duci pe Miriam la școală!

Bray își îndrepta spinarea în grădină, își ștergea mâinile și pleca cu Miriam, care întotdeauna stătea atât de nemișcată, de calmă și măreață, de parcă se ducea să-i fie prezentată reginei Angliei. După-amiază, când Frances îl vedea pe Bray plecând iar cu mașina, se așeza într-un loc din care să vadă întoarcerea surorii sale, la fel de scrobită, de lustruită și netulburată ca atunci când plecase, de dimineață.

Frances nu-și invidia sora, ci o venera, și păstra ca pe o comoară amintirea puținelor ocazii în care Miriam îi spusese vreo vorbă bună. Purta la gât lăntișorul subțire de aur cu medalion pe care Miriam i-l dăruise anul trecut, de Crăciun. N-avea nici o importanță că după aceea Miriam îi șoptise:

– Bunica l-a ales. Ivey a găsit o cutie. Au pus pe el numele meu, dar eu nici măcar nu l-am văzut. N-aș fi cheltuit atâția bani pentru tine.

În toamna lui 1928, Frances aștepta cu nerăbdare să înceapă clasa întâia. Se întreba tot timpul dacă i se va îngădui să meargă în fiecare dimineață la școală cu Miriam și Bray. Nu îndrăznea să le pună direct întrebarea părinților, de teamă că răspunsul o să fie „nu”. Gândul că o să fie lăsată să stea lângă Miriam pe bancheta din spate a Packardului o făcea pe Frances să

tremure de nerăbdare. Visa cu ochii deschiși la apropierea de Miriam.

Când a venit, în sfârșit, prima zi de școală, Zaddie a îmbrăcat-o pe Frances cu cea mai frumoasă rochie. Oscar și-a sărutat fiica, iar Elinor i-a spus să fie foarte cuminte și foarte deșteaptă. Frances a ieșit nerăbdătoare pe ușă singură – părea că e prima dată în viața sa – și a văzut cum Packardul bunicii se îndepărtează pe stradă, cu Bray la volan. Miriam cea apretată și lustruită stătea singură pe bancheta din spate.

Frances s-a prăbușit pe trepte și a izbucnit în plâns.

Oscar s-a dus la casa mamei sale, a intrat fără să bată la ușă și i-a spus lui Mary-Love, mânios:

– Mama, cum Dumnezeu ai putut să-l lași pe Bray să plece, iar biata Frances să rămână așezată pe treptele casei?

– O? a zis Mary-Love, părând surprinsă. Frances avea de gând să meargă cu Miriam?

– Păi, doar știi că da, Mama. E prima ei zi de școală. Miriam ar fi putut să-i arate unde să se ducă.

– Miriam n-ar fi putut să facă asta, a ripostat iute Mary-Love. Ar fi putut să întârzie. Nu pot s-o las pe Miriam să ajungă târziu în prima zi de școală.

Oscar a oftat.

– Miriam n-ar fi întârziat, Mama. Biata Frances stă acolo, pe trepte, plângând cu lacrimi amare.

– N-am ce să-i fac, a răspuns Mary-Love, netulburată.

– Ei bine, ia spune-mi, Mama, a continuat Oscar, ai de gând să-mi lași de acum încolo fetița să meargă cu Bray și Miriam?

Mary-Love a chibzuit un moment, apoi a răspuns călcându-și pe inimă:

– Dacă ea ține neapărat, Oscar. Însă numai dacă e acolo, așteptând în mașină, când Miriam iese din casa asta. N-o să îngădui ca Miriam să ia bile negre din pricină că Frances nu-i în stare să se îmbrace la timp.

– Mama, a zis Oscar, uiți că eu îi plătesc jumătate din salariu lui Bray?

– Uiți că este mașina *mea*?

Oscar era furios. În această primă zi din cariera școlărească a fiicei sale a dus-o el însuși pe Frances la școală, i-a arătat unde e clasa ei și a prezentat-o învățătoarei. La cină i-a spus soției ce zisese Mary-Love.

– Oscar, a zis Elinor, mama ta o tratează pe Frances ca pe un gunoi. Nici nu vreau să mă gândesc câte diamante i-a cumpărat lui Miriam. Nici nu vreau să mă gândesc cât valorează

copila aia în rubine și perle. Pe pandantivul pe care l-au trimis aici de Crăciun trebuie să fi dat suma uriașă de șaptezeci și cinci de cenți. N-o s-o las pe doamna Mary-Love să ne facă nici o favoare. N-o să-i îngăduim lui Frances să meargă cu mașina aia – nici măcar o dată. Oamenii din oraș vor vedea cum își tratează doamna Mary-Love propria nepoată!

Frances, care își făcuse atâtea speranțe că o să se apropie de sora sa, n-a avut parte de nici o apropiere. În fiecare dimineață Zaddie o lua pe Frances de mână, mergea cu ea până la școală – de fapt, până la ușa clasei – și o lăsa acolo. Uneori Bray și Miriam treceau pe lângă ele, însă Miriam nici măcar nu flutura mâna sau dădea din cap spre sora sa. Pe terenul de joacă, Miriam nu se prindea în nici un joc la care participa sora sa.

– Sunt în clasa a doua, i-a spus Miriam într-una dintre rarele ocazii în care a catadicsit să-i vorbească, și știi *cu atât* mai multe decât tine!

Când Miriam și-a depărtat demonstrativ brațele cât a putut de mult, Frances a fost zdrobită de impresia propriei inferiorități.

Lui Miriam nu i-a scăpat faptul că Mary-Love își neglijează a doua nepoată și a ajuns să-și disprețuiască tot mai mult sora. O deranjau sfiala lui Frances, garderoba ei inferioară, dependența

de tovărășia și afecțiunea lui Zaddie Sapp, lipsa ei de cunoștințe legate de bijuteriile adevărate, cristalurile adevărate și porțelanul de calitate.

Sentimentele lui Miriam față de Frances au fost intensificate în primele săptămâni din decembrie, când elevii din clasele întâi și a doua de la Școala elementară din Perdido au început campania de vânzare a timbrelor de Crăciun. Miriam considera că vânzarea din ușă în ușă, ca omul ăla cu aspiratoare, e o activitate mai prejos de ea. A hotărât să repete doar performanța de anul trecut și să le vândă de câțiva dolari timbre lui Mary-Love și lui Queenie, doar ca să nu aibă un zero scris cu cretă lângă numele său pe tablele puse special pe coridorul școlii.

Însă Frances a luat foarte în serios treaba asta – în felul său mic – și s-a hotărât să vândă cât de multe timbre poate; învățătoarea îi spusese că este o cauză nobilă. Cu permisiunea lui Oscar, Frances s-a dus la gater și a trecut prin birouri, ducându-se pe la toți angajații. Frances era atât de sfioasă, de mică și de fermecătoare în felul său, încât fiecare a cumpărat multe timbre. Apoi unchiul ei, James Caskey, și fiica lui, Grace, au cumpărat mai multe timbre decât angajații gaterului la un loc. Frances s-a pomenit că a vândut mai multe timbre decât oricine de pe tabla clasei întâi.

Miriam a fost uluită și umilită de succesul lui Frances. Brusc, nimic în lume nu era acum mai important decât să-și întrecă sora la vânzarea timbrelor de Crăciun. Mary-Love, neînțelegând cât de importantă era chestiunea pentru nepoata sa, a refuzat să cumpere mai multe decât putea să folosească. Așa că Miriam s-a dus alături, la James și la Grace, care au spus că ar vrea să-i facă pe plac, însă cumpăraseră cât le trebuia. Miriam s-a dus la gater, sub aripa lui James, dar toată lumea își deschisese deja punga pentru Frances. Miriam chiar și-a înghițit destulă mândrie ca să bată la câteva uși, dar, dat fiind că era deja târziu în campanie, toți cei care ar fi putut să fie convinși își cumpăraseră deja timbrele.

În disperare, s-a dus la bunică și i-a explicat situația. Contrar așteptărilor lui Miriam, Mary-Love nici vorbă să fie supărată pe ea.

- Vrei să spui, Miriam dragă, că fetița aia de alături o să te întrecă - iar tu ești în clasa a doua și ea într-a-ntâia?

- James și Grace au cumpărat atât de multe, bunico. Și n-au vrut să cumpere nici un timbru de la mine!

- N-au vrut? Și au cumpărat de la Frances? Miriam a încuviințat din cap, mohorâtă.

- O urăsc pe Frances!

- N-o să las copilul lui Elinor Caskey să te întrecă. De cât a vândut până acum? Știi?

- De treizeci și cinci de dolari și treizeci și cinci de cenți.

- Și tu de cât ai vândut?

- De trei dolari și zece cenți.

- Și când se termină întrecerea?

- Poimâine.

- În regulă, atunci, a zis Mary-Love, coborând vocea. Uite ce facem, Miriam. Mâine, după școală, te duci să vezi dacă Frances a mai vândut timbre. Apoi îmi spui totalul ei, înțelegi?

Și în ultima zi a vânzării timbrelor de Crăciun, Miriam Caskey a adus patruzeci și doi de dolari, o sumă uimitoare, dacă ne gândim că toată lumea din Perdido avea de acum sertarele pline cu ele, și că până atunci Miriam nu adusesese mai mult de trei dolari. Când învățătoarea a întrebat-o cine Dumnezeu a cumpărat atât de multe, Miriam a răspuns:

- Am bătut la toate ușile din oraș. Aproape că mi-am tocit picioarele.

Surorile Caskey au ieșit pe primul și al doilea loc, însă Miriam și-a întrecut sora cu aproape șapte dolari. Miriam a câștigat o Biblie cu șase ilustrații color și toate cuvintele lui Isus tipărite cu roșu. Frances a primit o cutie cu bomboane Whitman's.